

הרב אבינר: עלוני השבת מלאים כפירה, ביזוי תורה והוצאת שם רע ללא גבול

הרב אבינר יוצא בחריפות חסרת תקדים נגד עלוני השבת וקובע "חלק ניכר מהמאמרים התורניים הם דברי כפירה, דברי ביזוי מצוות, דברי קולות שאין להן שחר, וגם ביזוי תלמידי חכמים וביזוי התורה"

הרב שלמה אבינר

כ"ח תמוז תשע"ה, 15/07/2015 11:38

עלוני שבת שמחולקים בבתי-כנסת הם ברכה או לא? הם עלוני שבת או עלוני סרק? סוף סוף הם גורמים לאדם להרבות בלימוד התורה שבהם?

לצערנו התורה שם בטלה ברוב, הרוב הוא פרסומת, דברי חולין על פוליטיקה וטיולים. כמובן לא כולם כך, יש כאלה שהכל תורה, אבל הם מיעוט קטן מאוד.

ובכל זאת, אולי כדאי כל זה בשביל מאמרי תורה שבהם? אוליכדאית קליפה עבה בשביל מעט הפרי שבהם?

הלואי והיה כן. הצרה היותר גדולה היא שחלק ניכר מהמאמרים התורניים הם דברי כפירה, דברי ביזוי מצוות, דברי קולות שאין להן שחר, וגם ביזוי תלמידי חכמים וביזוי התורה.

מה למשל?

שבגדים לא צנועים מותרים, שעירוב גברים ונשים מצוה, שכסף נוצרי מצוה, שטיול לחו"ל מצוה, ששנאת חרדים מצוה, שנאת שמאלנים מצוה, התנגשות עם הצבא מצוה, שקודש וחול זה אותו דבר שהרי אפשר לקדש את החול וזו מצוה גדולה, שגיוור מזויף הוא מצות הדור, שתנ"ך אמיתי הוא בגובה עיניים, שלימוד קבלה לכל זב ומצורע יביא גאולה, התנשאות שהציבור הדתי-לאומי במדרגה רוחנית להנהיג את המדינה היום מיד, שגדולי הדור ששוללים עליה להר הבית אינם אלא טועים, וכנ"ל גדולי הדור שהולכים בלי תכלת הם סתם עוברי עבירה, ומעל הכל לשון הרע חופשי והוצאת שם רע ללא גבול, ועוד ועוד, וכל זה בעלון הנקרא תורני, ובבית-הכנסת, לכבוש את המלכה בבית.

אבל זה מה שהציבור אוהב, ואם נגיש לו דברים אחרים, הוא לא יקרא...

שלא יקרא. שיקרא חומש רש"י. או מסילת ישרים. או שיתפלל. סוף סוף תפילה היא כדי להתפלל. וממתי קנה המידה של אמיתה של תורה הוא מה שמוצא חן בעיני הציבור?!

כי כשם שמצוה לומר דבר הנשמע, כך מצוה שלא לומר דבר שאינו נשמע.

זה לא הפירוש. אין הכוונה שמיד יסכים. לדברים עמוקים צריך זמן. אלא דבר הנשמע הוא מה שהציבור מסוגל להבין ולהסכים מבחינת מדרגתו השכלית והמוסרית, גם אם אינו מסכים מיד. ובכל זה חלילה לזלזל בעם ישראל ולחשוב שזבל תרבותי כזה מתאים לו. הציבור שואף לטהרה ולקדושה. התקשורת צריכה לעמוד דרגה אחת מעל הציבור. לא עשר דרגות מעל הציבור, כי זה ספר מוסר. אלא דרגה אחת מעל הציבור, כדי למשוך אותו כלפי מעלה.

והפרסומת עצמה היא לא בעיה הלכתית?

שתי בעיות. הפרסומת עצמה היא בעיה הלכתית כבדה, אך אפשר לסמוך על הפוסקים המתירים את העתון, על אף הפרסומת וכתבתי על זה בעבר (ספר באהבה ובאמונה). אך הבעיה הקשה היא תמונות של נשים.

ואם אלו תמונות צנועות?

גם אסור, שהרי גם על נשים צנועות אין להביט, ולצערנו יש גם תמונות לא צנועות. וקל וחומר בבית-הכנסת. ראשית התורה היא לחלץ את האדם מן התאות הנמוכות. ועל דברים רבים באותם עלונים נאמר: 'יתד יהיה על אזנך וכיסית את צאתך'.

אבל הרב בעצמו כותב מאמר שבועי ב"באהבה ובאמונה"?

שם זה בסדר. א. יש רק מאמרים תורניים. ב. בלי כפירה. ג. פרסומת צנועה. אגב, יש גם פרסומת על טיולים לחוץ לארץ. פעם אחד הקוראים כתב לעורך של איזה עלון: "בחלק העליון של הדף, היה מאמר של הגר"מ אליהו שאסור לטייל בחו"ל, ובחלק התחתון פרסומת על טיול לחו"ל. הא כיצד?" קיבל תשובה: "אין סתירה, החלק העליון זה ממחלקת ההלכה, החלק התחתון ממחלקת הפרסומת"....

והאם אין בעיה בכך שזה ממלא את הגניזה וגורם לבעיה אקולוגית?

זו בעיה, אבל בעיה זניחה. פעם עשיתי חשבון על הכמות השנתית והיא אפסית לעומת המרחבים הענקיים של הנגב.

אבל האם אפשר לזרוק לפח מיחזור?

את מאמרי החול והפרסומות אפשר לזרוק לפח, ואת דברי התורה יש לשים בגניזה. אמנם יש מתירים גם אותם לזרוק לפח, כיון שלא הודפסו להישאר תמיד אלא לשימוש זמני, אך זה חידוש, והדרך הכבושה היא לגנוז.

אז אולי הכי טוב הוא לא להכניס כלל עלונים אלו לבית-הכנסת?

ודאי. כי אנשים קוראים בעלון במקום להתפלל. יש בתי כנסת שמחלקים אותם בליל שבת אחרי התפילה. או ביום שישי כדי שיקחו הביתה. טוב מאוד.

ובסיכום?

צריך להתפלל בכוונה, בשמחה ובדבקות. לא לפטפט, ולא לקרוא עלונים. ובכלל, צריך לקרוא לא מה שמחניף, מתקבל, נגיש, אלא מה שמלא יראת שמים טהורה.